

סוגרים שבוע

מתוך הפרשה

קטן עלי...

תקציר הפרשה: הפרשה החמישית בתורה * הפרשה מספרת מותה של שרה * אברהם קונה את מערת המכפלה מעפרון החיתי וקובר שם את שרה * אליעזר יוצא לחרון לחפש כלה ליצחק ומוצא את רבקה בעלת החסד * מותו של אברהם וקבורתו * תולדות ישמעאל.

הפרשה הקודמת, וירא, סיפרה על דברים גדולים ומסעירים: עקידת יצחק, הפיכת סדום, גירוש ישמעאל.

הפרשה שלנו, לעומת זאת, נראית במבט ראשון הרבה יותר 'רגועה' שלא לומר 'משעממת': אברהם מנהל משא ומתן על קנייה של איזה קבר, אליעזר מחפש שידוך ליצחק ופוגש את רבקה שנותנת לו ולגמלים לשתות... אין כאן את המתח הגבוה ולא את האירועים המטלטלים של הפרשה הקודמת. ובכל זאת התורה בוחרת להקדיש פרשה אחת לסוג הראשון של הנושאים, ופרשה שניה לסוג השני. מה היא באה לומר לנו בזה?

[אפשר להזמין את השומעים להציע תשובות].

דרך העולם היא שאנשים יודעים להעריך דברים 'גדולים' ולא שגרתיים אך נוטים לזלזל ולהתעלם מדברים שנראים להם 'קטנים'. הם יעניקו כבוד מלכים לאדם הנושא באיזה תפקיד רשמי, אך עלולים להתנהג באדישות ולהתעלם מאנשים רגילים ו'פשוטים'. הם ישקיעו הון תועפות של כסף וכוחות בהפקה של אירוע קצר, כך שכל רגע בו יהיה מנוצל עד תום, אבל אחר-כך יתנו לימים ושבועות שלמים להימרר ולזלוג להם מבין האצבעות...

פרשת השבוע מלמדת אותנו להעריך גם את מה שלא נראה זוהר וחשוב ולא לזלזל בשום דבר. גם מה שנדמה כדבר שיגרתי וחסר חשיבות, עשוי להיות מאוד משמעותי. לפעמים מילה קטנה, חיוך, יד המונחת על כתף לעידוד, תפילה רגילה בסתם יום של חול או אפילו רק מחשבה טובה – יכולים להשפיע ולשנות הרבה יותר ממה שאנחנו מדמיינים.

גדולתו של הקב"ה מתבטאת בין השאר ביכולת שלו להתייחס להכל - גדול וקטן - 'מי כה' אלו קונו המגביהי לשבת, המשפילי לראות בשמים ובארץ" (תהילים קיג ה-ו).

מי שיפקח את העיניים ויפתח את הלב יבין שאין בעולם באמת דברים קטנים ולא חשובים. כל מעשה טוב ואפילו קטן שאנחנו עושים הוא בעל ערך, ולפעמים דווקא העובדה שהוא נעשה בצניעות ובלי פרסום, רק מגדילה את הערך שלו.

מספרים ש...

אלה שאיכפת להם

"והיה הנערה אשר אומר אליה... ואמרה שתה וגם גמליך אשקה -

אותה הוכזת לעבדך ליצחק?" (בראשית כד, יד)

שעת לילה מאוחרת. ברק הלך במהירות ברחוב החשוך, מפחד לפסס את האוטובוס האחרון הביתה. הוא לא ידע איך יבלה כאן את הלילה אם יחמיץ אותו. כשחצה את הרחוב ראה אדם על כיסא גלגלים. האיש פנה אליו: "סליחה, אדוני, אתה יכול לקחת אותי לתחנה של אוטובוס 45?". ברק הציץ בשעונו. יש לו עוד חצי דקה. הוא התלבט לשניה אך גם ידע שלא יוכל לנהוג אחרת. הוא החל מסייע את האיש, עד שראה מרחוק את האוטובוס מגיע לתחנה.

"רוץ אחריו" אמר האיש. ברק עזב את האיש ורץ אחרי האוטובוס. כשהגיע, מתנשף, אמר לנהג: "בבקשה, חכה עוד רגע! יש פה עוד מישהו על כסא גלגלים שצריך לעלות". הנהג הסתכל על ברק ואמר בכעס: "איני מחכה לאף אחד. אתה רוצה לעלות?". ברק הסתכל באיש שנוטר רחוק וסימן לו לעלות: "לא, אני לא עולה בלעדיו". הנהג לא חשב פעמיים, סגר את הדלת והמשיך לנסוע. ברק לא ידע מה לעשות. הוא חזר אל האיש וטייל עמו מעט בקרבת התחנה. לפתע, הלא יאמן קרה. אוטובוס נוסף הופיע בקצה הרחוב. "בחורים, אתם רוצים לעלות?", אמר הנהג.

"כמובן" שמח ברק. "חשבתי שהאוטובוס הקודם היה האחרון". "גם אני חשבתי כך, עד שראיתי אתכם מחלון ביתי" אמר הנהג. "והבנתי שהוא לא האוטובוס האחרון. אחריו אני בא, באוטובוס המהיר, לאסוף את אלה שאיכפת להם..."

נקודה למחשבה: האם נתקלתם פעם בהתנהגות דומה? האם קרה לכם שוויתרתם על דבר חשוב לכם למען מישהו אחר? כיצד אפשר לדוור לכך זכות את הנהג שלא חיכה בסיפור הנ"ל?

פותחים שולחן שאלות לדיון משפחתי

קברים - 'ואזורי כן קבר אברהם את שרה אשתו אל מערת שרה המכפלה' (כג"ט) - קברים היו מאז ומעולם מוקד משיכה ועלייה לרגל, בדתות שונות. מה עומד מאחורי התופעה? מה יחס היהדות אליה? אל מי בדיוק פונים וממי מבקשים על הקבר? מה הסיבה שדווקא מקום קבורתו של המנהיג הגדול מכולם, משה רבינו, נסתר מאיתנו ('ולא ידע איש את קבורתו עד היום הזה' (דברים לד, ו)?)

ישראל והעולם הערבי - 'וימת אברהם בשיבה טובה...ויקברו אתו יצחק וישמעאל בניו' (כה, ט-ט). היחסים בין עם ישראל לעולם הערבי, צאצאיו של ישמעאל, נמצאים בדורות האחרונים במשבר מתמשך. האם יש דברים המשותפים לנו ולהם ומבדילים אותנו מן העולם הנוצרי או תרבות המזרח? מהו לדעתכם מוקד הסכסוך - ויכוח טריטוריאלי, מלחמה דתית, משהו אחר? האם אתם רואים תקווה שיום אחד יהיה שלום אמיתי בין הצדדים?